



Мария Илиева

Видение

Вилнее косматия вятър в нощта.
Затворих очите.
Широко разтворих прозорците,
очаквайки
хладните пръсти
на сребриста луна
да поръсят със влага очите.
Кукумявката в тъмното плаче,
някой береше душа...
Мракът се спусна надолу и глухо
леден смях закънтя във ушите.
Загледана в този луд булевард,
закресях...
Светлините отвънка блестяха,
загльхнаха стъпките в сивия мрак.
Едно такси профуча и изсъска.
Зашептах без думи своята молитва.
Погледнах нагоре,
сред златистата броеница
на черно-кадифената бездна
две планети се срещнаха –
роди се звезда,
проблесна, благослови ме с ръка
и в мига,
умираща,
падна...

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10129>]